

2. Костевич, К. С. Злоупотребление правами в сфере труда: проблемные вопросы / К. С. Костевич, Е. М. Попок, К. Л. Томашевский // Труд. Профсоюзы. Общество. – 2011. – № 4 (34). – С. 58-61.

3. Самосейко, В. Работник злоупотребляет своим правом / В. Самосейко // Кадровик. Управление персоналом. – № 14. – 2017. – С. 50-53.

4. Шевцов, А. Уловки, которые может применить работник при увольнении / А. Шевцов // Кадровик. Управление персоналом. – № 21. – 2015. – С. 45-50.

5. Юдин, А. В. Злоупотребление правом в трудовых отношениях [Электронный ресурс] / А. В. Юдин // Трудовое право. – 2007. – № 10. – Режим доступа: <https://www.lawmix.ru/bux/60501>. – Дата доступа: 20.01.2018.

6. Акопов Д. Злоупотребление правом сторонами трудового отношения [Электронный ресурс] // Д. Акопов // Кадровик. Трудовое право для кадровика. – 2011. – № 9. – Режим доступа: <http://www.hr-portal.ru/article/zloupotreblenie-pravom-storonami-trudovogo-otnosheniya>. – Дата доступа: 20.01.2018.

7. Малиновский, А. А. Злоупотребление правом / А. А. Малиновский. – М.: МЗ-пресс, 2002. – 122 с.

8. Офман, Е. М. Злоупотребление правом субъектами трудовых отношений: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.05 / Е. М. Офман ; Уральская госуд. юрид. акад. – Екатеринбург, 2006. – 23 с.

9. Кручинин, А. В. Проблема применения принципа недопустимости злоупотребления правом в свете теории трудовправовой ответственности [Электронный ресурс] / А. В. Кручинин // Вестник Пермского ун-та. – Пермский государственный национальный исследовательский университет. – Пермь, 2010. – Вып. 1 (7). – с. 126-130. – Режим доступа: <https://elibrary.ru/item.asp?id=13793509>. – Дата доступа: 20.01.2018.

УДК 351.75:342.9

Костянтин Леонідович БУГАЙЧУК,

завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем протидії злочинності Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-2429-5010>

ОБ'ЄКТИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

За загальними поглядами на управлінські системи їх визначають як сукупність взаємозв'язаних елементів, які відрізняються функціональними цілями, діють автономно, але спрямовані на досягнення

загальної для системи мети. Кожна система управління складається з двох взаємопов'язаних підсистем: керуючої підсистеми або суб'єкта управління (тобто того, хто управляє) і керованої підсистеми або об'єкта управління (того, ким управляють).

Публічне адміністрування, яке являє собою регламентовану законами та іншими нормативно-правовими актами системну організуючу, владно-розпорядчу діяльність певної групи органів, підрозділів, посадових осіб, що спрямована на впорядкування організаційної структури системи Національної поліції України, планування, підготовку, розробку та реалізацію управлінських рішень, організацію діяльності апарату управління, здійснення документального, інформаційного, кадрового, психологічного забезпечення діяльності органів та підрозділів Національної поліції, також можна розглядати з позиції певної системи, в якій присутні усі необхідні системоутворюючі елементи: суб'єкт, об'єкт, цілі, принципи, форми, методи та ін.

Враховуючи вищевикладене, вважаємо, що для здійснення досліджень публічного адміністрування в органах Національної поліції потрібно починати, перш за все, із аналізу керованої підсистеми – тобто об'єктів організуючого впливу, що дасть змогу визначити особливості цієї діяльності та її відмежування від інших споріднених управлінських процесів, що відбуваються в системі Національної поліції.

Як зазначає Ортинський В. Л. об'єкт управління це те, на що спрямований свідомий, планомірний, організований, систематичний вплив суб'єкта управління. Об'єкт управління, на його думку, можна розглядати в двох аспектах: елементно-структурному – як сукупність людей (персонально), виробничих, галузевих утворень і груп, а також функціональному – як діяльність, поведінку індивідів і конкретних груп людей [1, с. 14]. Гоголев О. М. вказує, що об'єкт публічного адміністрування – це управлінські відносини між учасниками публічно-адміністративної системи в процесі діяльності, спрямованої на досягнення національних цілей і дотримання інтересів народу [2, с. 143].

Зазначені точки зору дають нам змогу визначити наступні ознаки об'єкту публічного адміністрування: це певна соціальна система на яку спрямований свідомий, планомірний, організований, систематичний вплив суб'єкта адміністрування; безпосередніми об'єктами публічного адміністрування можуть виступати певні управлінські структури, процеси, органи, групи осіб,.

З цього також можна зробити висновок те, що метою публічного адміністрування в органах Національної поліції є підтримка стабільного стану та подальший розвиток усієї системи, що може виражатися в оптимізації її структури, забезпечення ефективної діяльності певного органу поліції в цілому, його підрозділів, або груп певних осіб, їх взаємодії та координації між собою.

Основними напрямками публічного адміністрування в органах Національної поліції є: 1) побудова та подальша оптимізація її

організаційних структур; 2) розвиток та удосконалення внутрішніх суспільних відносин в системі поліції з приводу реалізації відповідних управлінських процедур.

Отже, виходячи з вищенаведеного впливає, що об'єктами публічного адміністрування в органах Національної поліції є:

- організаційна структура Національної поліції України;
- внутрішні управлінські процедури, що виникають в системі Національної поліції України (стратегічне планування, вироблення та реалізація управлінських рішень, облік, контроль, аналіз поточної та перспективної діяльності);
- організаційні відносини та взаємозв'язки між елементами системи Національної поліції (координація, субординація, розмежування повноважень та ін.);
- забезпечувальні процедури публічного адміністрування (нормативне, методичне, кадрове, інформаційне, документальне).

Список бібліографічних посилань:

1. Ортинський В. Л., Кісіль З. Р., Ковалів М. В. Основи управління в органах внутрішніх справ України (схеми, визначення, поняття, принципи, основні засади): наочний посібник. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ. – 2007. – 190 с.

2. Гоголев А. М. Публичное администрирование как правовая категория. Экономика. Налоги. Право. – 2015. – № 3. – С. 141-146.

УДК 349.22

Наталія Ігорівна ДУРАВКІНА,

доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук
ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-5075-9109>

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО ЧАСУ ВІДПОЧИНКУ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ТА КРІН ЄС

У науці трудового права час відпочинку розуміється як час, протягом якого працівники відповідно до законодавства і трудового договору є вільними від виконання своїх трудових обов'язків, тобто вони вправі перервати роботу і використовувати вільний час на власний розсуд, у тому числі необов'язково для відпочинку.

Відповідно до ст. 45 Конституції України право на відпочинок забезпечується наданням днів щотижневого відпочинку, а також оплачуваної щорічної відпустки, встановленням скороченого робочого дня щодо окремих професій і виробництв, скороченої тривалості роботи у нічний час. Максимальна тривалість робочого часу, мінімальна тривалість